

си, като въ продължение на десетина минути непрестанно изговарялъ несвързани и неразбрани думи, прилични на фъфления. Сестра му сполучила да разкопчи яката му и едва могла да долови думитѣ: „добре, добре“.

Това били последнитѣ несъзнателни думи, изговорени отъ поета . . .

До вечеръта цѣлата столица вече знаеше за голѣмото нещастие, което е постигнало България и българската книжнина съ неочакваната смъртъ на Вазова.

Смъртнитѣ останки на поета бѣха пренесени отъ домътъ му въ една отъ софийскитѣ църкви. Презъ всички часове на деня църквата бѣше пълна съ българи и чужденци, съ старци и деца, съ богати и бедни, дошли за последенъ пжтъ да се поклонятъ на великия покойникъ. Учителитѣ побързаха да доведатъ своитѣ ученици, майкитѣ — децата си. Плачеха възрастнитѣ, плачеха заедно съ тѣхъ и децата.

— Мамо бе, ще се събуди ли дѣдо Вазовъ пакъ? — пита майка си едно четири годишно дете.

— Ще се събуди въ душитѣ ви, миличкото ми.

Детето нищо не разбира отъ майчиния си отговоръ и отново запитва:

— Кога?

— Когато порастнешъ.

— Ами дотогава тука ли ще спи?

Друга майка, спрѣла се съ наведена глава предъ нѣмия трупъ на поета, казва на детето си: „Ето, запомни човѣка, който ни научи да говоримъ български“. Тя заплаква. Заплакватъ заедно съ нея и всички присъжтствуващи. ¹⁾

¹⁾ Гледай книгата *Поменъ за Ивана Вазовъ*, издадена отъ Министерството на Народното Просвѣщение подъ редакцията на Ст. Чилингировъ.